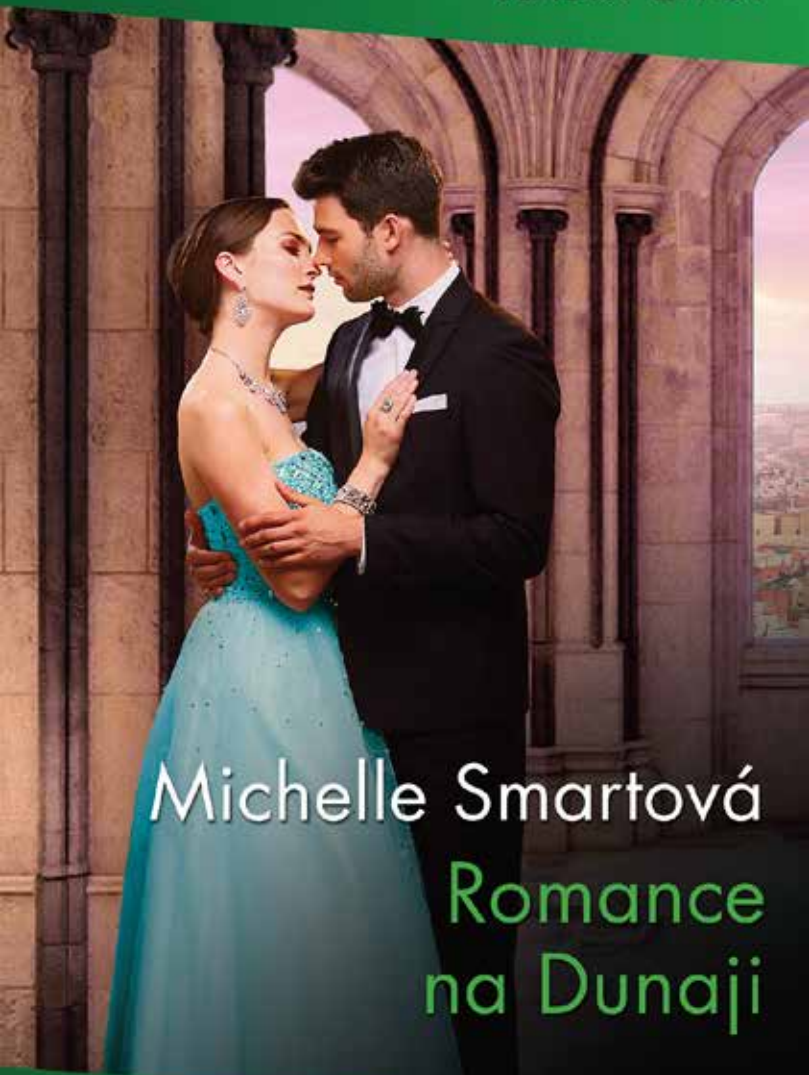
SLADKÝ ŽIVOT

Michelle Smartová

Romance na Dunaji

HARLEQUIN

Michelle Smartová

ROMANCE NA DUNAJI

Překlad

Jana Austinová

Milá čtenářko,

v nejkratším měsíci roku budete mít možnost „svázat volné konce“ příběhů. Hned čtyři z šesti romancí, které si budete moci přečíst, totiž uzavírají (aspoň prozatím!) osudy hrdinů, o nichž jste si již mohla v mých knihách číst v minulých měsících, ba i letech!

V Romanci na Dunaji *od Michelle Smartové se objevují stejní hrdinové jako v knize nazvané* Zlatý střevíček, *která vyšla v říjnu minulého roku.*

Příběh pojmenovaný Stalo se při zásnubách, *který napsala Abby Greenová, navazuje na povídku* Všechny vůně Madridu, *jež vyšla minulý měsíc.*

*V květnu a v srpnu minulého roku jste se ve vyprávěních Pippy Roscoeové (*Dvě noci v Buenos Aires *a* Tajemství irské krásky*) mohla dozvědět něco o trojici majitelů dostihové stáje Winners' Circle. Její příběh je tento měsíc završen knihou s názvem* Jezdec dává šachmat. *A aby toho nebylo málo, zmínění jsou zde i hrdinové knihy* Královnou podruhé, *která vyšla v listopadu 2019.*

A konečně Vášnivá řecká noc *(snad Vás v těch chladných nocích únorových aspoň trochu zahřeje) od Caitlin Crewsové završuje osudy hrdinů z knih* Benátský aristokrat *z října minulého roku a* Dívka v červeném, *s níž jste se do temného lesa mohla vypravit minulý měsíc…*

Že už jste na všechny ty příběhy pozapomněla a musíte si je napřed připomenout? Tak honem do toho! Únor je přece na čtení ideální měsíc.

Tak ať se Vám dobře čte!

S láskou
Váš Harlequin

Michelle Smartová

ROMANCE NA DUNAJI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Greek's Pregnant Cinderella

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2019

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Michelle Smart
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5663-6 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5664-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5665-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Tabitha Brigstocková zavezla vozík do hotelové prádelny, zvedla z něj pytel se špinavým povlečením a s ručníky ze všech apartmá, které ráno uklízela, a hodila ho do vany na prádlo. Pak se vydala chodbou ke skladišti, kde vozík přidala k ostatním, a zamkla. Ruce měla rudé a úplně vysušené. Pálily jako čert, ale Tabitha neměla čas, aby zašla k sobě do pokoje a namazala si je krémem, což většinou alespoň trochu pomohlo. Místnosti pro personál se nacházely na opačném konci hotelu, dobrých patnáct minut chůze odsud.

Místo toho Tabitha vyšplhala do schodů a zamířila ke vzdálenému konci prvního patra. Ze zvyku zaklepala na dveře, poté použila k jejich otevření univerzální klíč.

„Dobrý den, paní Coulterová," pronesla vesele a vstoupila do opulentního apartmá. „Jak se cítíte? Mrzí mě, že jsem se nestihla zastavit dřív, ale potřebovali mě na druhém patře."

Paní Coulterové bylo třiaosmdesát let a byla nejstarším hostem vídeňského hotelu Basinas Palace. Bydlela tu už tři měsíce. Chudák stará paní dostala jakýsi virus, kvůli kterému musela zůstat čtrnáct dní v posteli. Tabitha si o ni dělala velké starosti. Každý den si našla chvilku, aby ji zkontrolovala, jestli je

v pořádku. Posledních pár dní se začínala konečně zotavovat. Dnes už dokonce vstala z postele, oblékla se a obědvala u stolu u okna, z něhož byl výhled na rozlehlé palácové zahrady.

Paní Coulterová se usmála. V očích už zase měla obvyklý třpyt. „Je mi mnohem líp, děkuju," odpověděla. „A díky, že jsi ráno poslala Melanii, aby se zašla podívat, jak mi je."

„Rádo se stalo. Mám pro vás ty vitamíny, které jste chtěla." Tabitha vytáhla z kabelky malou plastovou krabičku a položila ji na stůl.

Její ruku přitom vděčně zachytily prsty, zkřivené artritidou. „Jsi anděl," vzdychla paní Coulterová. „Neposadila by ses a nedala si se mnou šálek čaje?"

Tabitě zbývalo do konce polední pauzy ještě dvacet minut. Rozhodla se hned. Sedla si na nabízenou židli a nalila sobě i paní Coulterové do porcelánových šálků čaj.

Po šesti hodinách, strávených na nohou, bylo posezení, jakkoliv krátké, velmi příjemné. Celý hotel bzučel vzrušením, jako když se z úlu chystá vylétnout nová včelí královna. Řecký majitel Giannis Basinas na dnešní večer chystal pro světovou elitu maškarní ples.

Tabitha ho ráno zahlédla. Právě skončila úklid jednoho z pokojů a tlačila chodbou svůj vozík, když kolem ní prošel. Srdce jí zaplesalo vzrušením, ale Giannis Basinas jí stěží věnoval letmý pohled.

Během pěti měsíců, kdy pracovala v hotelu, spatřila řeckého miliardáře několikrát. Říkalo se o něm, že jeho předci patřili mezi řeckou šlechtu. Basinas Palace Hotel byl pouze malou částí jeho obrovského obchodního impéria. Vždycky, když se náhodou ukázal ve Vídni, nastalo mezi hotelovým personálem pozdvižení. Ve vzduchu se neslo vzrušení i obavy zároveň. Hotel byl kdysi královským palácem a nyní patřil k evropským nejprestižnějším ubytovacím

zařízením, čemuž samozřejmě také odpovídaly ceny pokojů. Už jen pracovat tu bylo velké terno, ale tomu také odpovídaly náročné požadavky ohledně očekávaných standardů. Nad hlavami zaměstnanců neustále visela hrozba výpovědi.

Tabitha si ztrátu zaměstnání nemohla dovolit. Neměla rovněž tušení, proč se jí pokaždé, když spatřila Giannise, sevřel rozčilením žaludek nebo zběsile rozbušilo srdce. Patřila mezi ubytované zaměstnance, takže pokud by dostala výpověď, skončila by na ulici. Plat byl mnohem vyšší než v jejím předchozím zaměstnání v malém anglickém hotýlku, a hosté rovněž nešetřili na spropitném. Tabitha také často pracovala přesčas, ale ani tak její úspory nestačily na to, aby si našetřila na složení zálohy na koupi vlastního bytu.

Přitom po ničem jiném netoužila. Chtěla mít domov. Místo, kde by se cítila v bezpečí a o které by nemohla přijít.

„Doufala jsem, že mě během oběda přijdeš navštívit," ozvala se paní Coulterová.

Tabitha nadzvedla obočí. „Chcete si zahrát karty?" Když měla po směně, často přicházela za starou paní, aby si s ní zahrála žolíky.

„Ne-ne," odvětila paní Coulterová. „Na to mi pořád ještě neslouží hlava, zlatíčko. Chtěla jsem si popovídat o dnešním plese."

„Myslíte ten maškarní?"

„Koná se snad nějaká jiný?" podivila se stará paní.

„Doufám, že ne," zasmála se Tabitha. „Jsem sice vděčná za to, že jsem díky němu mohla mít extra směny a tím i víc peněz, ale jinak to bylo hrozně náročné. Kdyby se brzy konal další, musela bych si snad vzít dovolenou, abych se trochu zotavila."

A to si Tabitha nemohla dovolit.

V očích paní Coulterové se potutelně zablýsklo. „A já na něj mám vstupenku."

„No tohle!“ vyhrkla Tabitha. „Vážně?“ Vstupenky na ples stály čtyřicet tisíc eur. To byla jedna věc. Další překážkou byla nutnost pozvánky. I kdybyste dali dohromady astronomickou sumu peněz na vstupenku, pro účast na plese jste museli mít pozvánku. Tu dostali pouze bohatí členové světové elity. Bylo otevřeným tajemstvím, že všem svobodným ženám, kterým se dostalo té cti pozvánku obdržet, bylo pod třicet. Mluvilo se o tom, že Giannis Basinas pořádá maškarní ples proto, aby si na něm vybral další manželku. Paní Coulterová byla sice bohatá, avšak nepatřila mezi světovou smetánku a rozhodně jí nebylo pod třicet. „Jak jste k ní přišla?“

Stará paní na Tabithu šibalsky mrkla. „To je tajemství,“ řekla a poklepala si ze strany na nos.

Tabitha pocítila příval vzrušení. Účastnila se všech příprav, vyslechla o bále kdeco… Bylo zjevné, že se jedná o ples století. „Mám vám upravit vlasy a nalakovat nehty? Za hodinu mi končí směna, takže bych na vás měla čas…“ Tabitha se těšila za starou paní. Doufala, že svolí, aby jí pomohla s vypravováním.

„Ne, zlatíčko. Ta vstupenka je pro tebe.“

„Prosím?“

„Já nepůjdu. Koupila jsem ji pro *tebe*.“

Tabitha na starou paní nechápavě zírala. Viděla bílé vlasy, které připomínaly chmýří starostlivé ptačí matky, a rozzářené oči a dumala, kde se v jinak milé paní Coulbertové vzal tak ďábelský smysl pro humor. Považovala její slova za krutý žert. Kdo by utratil čtyřicet tisíc eur za vstupenku na ples pro pokojskou?

Ruka se zkřivenými prsty opět sevřela její. „Tabitho,“ pronesla stará paní upřímně. „Neustále jsem si říkala, že mi tě seslal snad sám bůh. Starala ses o mě od prvního dne, kdy jsem dorazila do Vídně, a často ještě ve svém volném čase. Když jsem onemocněla, pravidelně ses tu stavovala, aby ses ujistila, že je všechno v pořádku, zatímco mé sobecké děti ani

jednou nezavolaly, aby se poptaly, jak mi je. Dřeš za nízkou mzdu, a přitom jsem neslyšela, že by sis někdy postěžovala. Jsi sluníčko, které stále září, a přináší mi radost. Chtěla jsem ti prokázat laskavost, protože si ji zasloužíš, a vyjádřit vděčnost za všechno, co děláš."

Tabitě z těch řečí šla hlava kolem. Ona a sluníčko?

Jediní lidé, kteří jí kdy řekli něco tak pěkného, byl její otec a babička z otcovy strany. Jenže babička zemřela, když bylo Tabitě sedm. I tak na ni měla živé vzpomínky. Paní Coulterová jí babičku připomínala. Měla stejný šibalský pohled a byla stejně citově založená. V její společnosti se každý cítil příjemně a uvolněně. Tabitha byla přesvědčená, že právě proto si starou paní tak oblíbila.

„Vstupenka je na mé jméno," pokračovala paní Coulterová. „Pro dnešní noc se staneš Amelií Coulterovou. Budeš tančit s hezkými muži, pít šampaňské a pohybovat se ve společnosti, do níž patříš."

Tabitha vykulila oči a zamrkala. Tlačily se jí do nich slzy. Byla úplně v šoku.

Budeš se pohybovat ve společnosti, do níž patříš…?

Celé čtyři roky se pokoušela zapomenout, odkud pochází. Byly to bolestné vzpomínky. Říkala si, že každý den bude dělat, co je třeba, a na minulost nebude myslet. Ne, je třeba se dívat do budoucnosti, nikoliv do minulosti.

Rozbušilo se jí srdce. Třeba paní Coulterová ví, že…?

Zářící oči plné šibalství se nořily do jejích. Pokud stará paní znala její pravou identitu, rozhodně na sobě nedala nic znát.

Tabitha svou totožnost sice nikdy neskrývala, avšak její nevlastní matka ji kromě jména připravila o všechno. O domov, vzdělání, peníze, i o budoucnost.

„Prohlédni si můj šatník," pobídla ji stará paní. „Jen běž, zlatíčko, nestyď se."

Tabitha se na třesoucích se nohou váhavě vydala přes obývací pokoj do ložnice.

„Dveře po pravé ruce," zavolala na ni paní Coulterová.

„Co mám hledat?"

„Uvidíš."

A Tabitha skutečně viděla.

Když otevřela pravé dveře šatníku, za nimi na tyči visely jediné šaty. Byly dlouhé až na zem a vypadaly, jako by byly ušité podle plesové róby princezny z pohádky.

Tabitha natáhla ruku a zlehka přejela prsty po jemném materiálu. Očima uchváceně hltala pastelově růžovou a zelenou barvu, překrytou tylem se zlatě vyšívanými motivy, mezi nimiž byly posázené bledě růžové růže a drahokamy. Skutečně, princezna z osmnáctého století by se za tak překrásné šaty nemusela stydět.

Na polici nad nimi ležely zlatobílé lodičky na vysokém podpatku, bílá maska přes oči se zlatě vyvedenými ozdobnými detaily a zlatým lemováním na okrajích. Na levé tváři byla umístěná ozdoba z růžového peří ve tvaru delikátní květiny.

Tabitha uchopila do chvějících se rukou jednu z lodiček a obdivně si ji prohlížela.

Byla přesně v její velikosti.

Omámeně se vydala zpět do obývacího pokoje apartmá.

„Ale proč? Jak…?"

„Každá žena musí mít nějaké tajemství," usmála se tajuplně paní Coulterová.

„To si nemůžu vzít! Chtěla bych, ale…" Tabitha se zhluboka nadechla a přitiskla si lodičku k prsům. „Ale nejde to. Nemůžu jít na ples. Kdyby na to přišli, vyhodili by mě. Varovali nás." Byla to pravda. Šéf dal personálu jasně najevo, že pokud přijde na to, že se kdokoliv pokusil obejít nařízení nebo se dokonce dostal na ples, dostane okamžitou výpověď.

Paní Coulterová chápavě pokývala hlavou, avšak odmítla to vzdát. „Nikdo tě nepozná, uvidíš. Kdo by

čekal, že se právě ty objevíš na plese? Podle mých dlouholetých zkušeností lidé vidí jen to, co chtějí. Nebudou mít nejmenší tušení, že se pod šaty a maskou skrývá pokojská. Přijď v pět. Bude tu paní ze salonu krásy. Změní tě k nepoznání. Udělá z tebe princeznu. A zítra po plese za mnou zajdeš a budeš mi všechno vyprávět." Stará paní se vesele zasmála. „Přiznávám, že to ode mě není až tak nezištné gesto… Jsem už stará a mám bolavá kolena. Na ples bych jít nemohla, takže takhle ho alespoň zažiju přes tebe."

Tabithu v očích pálily slzy. Nikdo pro ni nikdy nic tak hezkého neudělal.

„Neboj se, zlatíčko. Dnes večer se z tebe stane princezna a půjdeš na ples. A už nechci slyšet žádné námitky!"

V černém žaketu oblečený Giannis Basinas opustil byt, v němž vždycky pobýval, když se nacházel ve Vídni, a vydal se ke svému hotelu cestou, lemovanou různobarevnými růžemi. Mohl by si sice vybrat apartmá přímo v hotelu, avšak chtěl mít alespoň nějaké soukromí. V hotelu by neměl žádné. Jeho početná rodina mu žádné soukromí nedovolovala, takže kdykoliv si ho mohl dopřát, neváhal toho využít.

Kvůli rodině vlastně maškarní ples i pořádal. Sestry mu už od jeho pětatřiceti let neustále předhazovaly, že je načase, aby se znovu oženil. Nakonec sám sobě váhavě připustil, že mají pravdu.

Když ho jeho dávný přítel Alessio Palvetti požádal o laskavost, kterou mu dlužil už od školních let, souhlasil. Ona laskavost byla v podobě uspořádání maškarního plesu, které si měla vzít na starost jím stanovená společnost pro organizování slavnostních příležitostí. Giannis souhlasil. Usoudil, že ples využije také pro sebe. Jednak splatí příteli dluh, a jednak sestry přesvědčí, že to se záměrem znovu se oženit myslí vážně. Všichni budou spokojení, včetně jeho.

Byl sice plný pochybností, že by se jeho příští manželka zjevila právě dnešní noci, ale rozhodl se, že tomu nechá volný průchod. Dovolil dokonce své nejmladší sestře Niki, která byla známou členkou společenské smetánky, aby sama vybrala padesát hostů z celkového množství čtyř set. Muselo se samozřejmě jednat o svobodné dámy, pokud možno i krásné. Jejich bohatství nikdo nezkoumal. Schopnost zaplatit čtyřicet tisíc eur za vstupenku mluvila sama za sebe.

Giannis stanovil pro výběr své budoucí nevěsty tři kritéria. Zaprvé požadoval, aby byla jeho budoucí žena finančně nezávislá. Nemínil udělat stejnou chybu jako s první ženou. Zadruhé musela být v ideálním věku, kdy mohla zplodit dítě. A nakonec zatřetí musela být přinejmenším pohledná. Nebylo nutné, aby vypadala jako modelka, ale považoval na důležité, aby se mu líbila. Nehodlal strávit zbytek života s někým, na koho by nebyl příjemný pohled. Bylo nutné, aby ho jeho nastávající přitahovala.

Giannis měl rozdílné obchodní zájmy, avšak v zásadě všechny byly spojené s dopravou nebo nemovitostmi. Podnikal po celém světě. Bývalý vídeňský palác, který nechal za miliony eur zrenovovat na luxusní hotel, byl jeho prvním odvážným podnikem v oblasti turistického ruchu mimo jeho rodné Řecko. Svůj statutární symbol si nemohl vybrat líp.

Právě se chystal otevřít dveře do tanečního sálu, když na konzolovém schodišti zahlédl dámského hosta. Dívka zvolna sestupovala a držela se přitom zábradlí, jako by se ostýchala. Druhá ruka svírala zlatou pozvánku, kterou se po příchodu museli prokázat všichni hosté.

Její váhavé chování způsobilo, že na ni Giannis pohlédl podruhé.

A potřetí a počtvrté.

Obličej jí sice zakrývala zlatobílá maska s růžovým peřím na levé tváři, avšak cosi na ní ho zaujalo.

Rozbušilo se mu srdce. Nedokázal od ní odtrhnout oči.

Měla překrásné šaty v barvě něžně růžové a zelené, které překrýval zlatě vyšívaný tyl s drahokamy. Kouzelně se třpytily ve světle a vypadaly jako oděv z pohádky. Byly bez ramínek, těsně obepínaly hrudník a od pasu se rozšiřovaly do bohaté sukně, která sahala až k zemi.

Giannise bezděky napadlo, že takhle přesně musí vypadat princezna.

Představil si, jak se bohatá sukně šatů bude vlnit sálem, až s neznámou bude tančit.

Odstoupil ode dveří, do nichž se právě chystal vkročit, a přistoupil k ní.

Dívka právě došla ze schodů dolů. Byla menší, než na první pohled vypadala, ale také mnohem hezčí, než se mu zdálky zdálo. Měla medově blond vlasy, svázané do elegantního uzlu, který spočíval na ladném krku, ozdobeném zlatým chokerem s drahokamy a růžemi. Přesně ladil k nádherným šatům. Hezké uši jí zdobily visací náušnice.

Giannis měl pocit, že v životě neviděl krásnější dívku.

„Zdá se, že jste zabloudila," promluvil k ní anglicky.

Plné srdíčkové rty se nesměle usmály a chrpově modré oči na něj upřely ostýchavý pohled.

„Dovolíte, abych vám ukázal cestu do sálu, v němž se scházejí hosté? Nebo snad na někoho čekáte?" Diskrétně mrkl na její ruce. Dívka sice měla na prsteníčku pravé ruky prsten s třpytivým diamantem, ale levý prsteníček byl volný.

Stydlivě zavrtěla hlavou.

„Takže nechcete ukázat cestu, nebo mi sdělujete, že na nikoho nečekáte?" Giannise napadlo, že mu možná také nerozuměla, ačkoliv v kruzích, v nichž se pohyboval, anglicky mluvili snad všichni.

Když perfektní angličtinou konečně promluvila, její hlas byl ozvláštněný lehkým ochraptělým tónem. „Na nikoho nečekám."

Čím dál lepší, pomyslel si Giannis.

Napřáhl k ní ruku. „Pak mi dovolte, abych vás doprovodil, slečno…"

„Jsem Tabitha," začervenala se pod maskou dívka.

„Rád vás poznávám, Tabitho. Jsem Giannis Basinas a bude mi velkým potěšením, pokud vás budu smět doprovodit do sálu."

Tabitha si v duchu spílala. Proč mu jen říkala své pravé jméno?

Ještě ani nedospěla do tanečního sálu a už začala dělat chyby. Co kdyby šéf přišel na to, že se snažila dostat na ples? A co hůř, co kdyby to zjistil sám velký Giannis Basinas?

Jméno na pozvánce přece znělo na starou paní – *Amelia Coulterová*.

Celá znervóznělá si říkala, že měla její velkorysou nabídku odmítnout. Jenomže když viděla ty překrásné šaty a boty, říkala si, že jedna jediná noc přece nemůže uškodit. Strávila tolik času úklidem koupelen a stlaním postelí, že prostě potřebovala únik.

Basinasův ples byl událostí, na níž by byl hostem také její otec, pokud by ještě žil. Mohla by jít sama za sebe, nikoli se maskovat jako stará paní Coulterová.

Jenže její otec byl mrtvý, a kdyby Giannis vytušil, že je jednou z hotelových zaměstnankyň, dostala by okamžitý vyhazov.

Nezdálo se však, že by si něčeho všiml.

Nebylo divu. Člověk Giannisova postavení neměl zapotřebí, aby si prohlížel své zaměstnance. Pracovali pro něj, on je platil. To bylo vše. Jejich tváře ani osudy ho nemusely vůbec zajímat. Zaměstnával stovky lidí a pokojské byly na nejnižším stupni kariérního žebříčku. Byly vnímány jako masa bezejmenných pracovnic, které se tiše a nenápadně pohybují

hotelovými chodbami a neúnavně uklízejí pokoje bohatých hostů.

Tabitha se trochu uklidnila, ačkoliv srdce jí nepřestávalo zběsile tlouct. Zavěsila se do nabízené paže a tep zesílil svůj zběsilý tlukot ještě víc.

Giannis nebyl klasicky hezký muž. Měl vysokou postavu a tmavé vlasy, které byly po stranách sestříhané krátce, avšak na vrcholu hlavy si je jejich nositel ponechal delší. Nos měl příliš dlouhý a bradu špičatou a vytrčenou vpřed. Díky vysokým lícním kostem, průsvitně modrým očím a svůdně plným rtům však vypadal zajímavě a snad i přitažlivě.

Tabithu na něm zaujala jeho tvář, na které bylo vidět, že si Giannis za svůj život už mnohým prošel. Dokazovaly to i vrásky na čele a kolem očí.

Chodil vždycky elegantně oblečený, ale dnes, v černém koženém žaketu a kožené masce vypadal úžasně. Připomínal piráta v utajení.

„Z jaké části Anglie pocházíte?“ otázal se cestou do sálu, která vedla širokou chodbou.

„Z Oxfordshiru,“ odpověděla Tabitha opatrně.

„Tam je nádherně.“

To je, pomyslela si Tabitha. Nebyla tam ode dne, kdy ji macecha vyhodila z domu. Příšerně se jí stýskalo.

Přesto se však souhlasně usmála a lehce přikývla. V duchu si přála, aby Giannis změnil téma.

Ještě víc by uvítala, kdyby trochu zrychlili chůzi. Vlekli se chodbou jako dvě želvy.

Horečně přemýšlela, jak by mu vyklouzla dřív, než její průvodce ze jména na vstupence zjistí, že mu při představování řekla jiné jméno, než je na ní uvedené.

Vyčítala si, že z apartmá paní Coulterové neodešla dřív. Pak by na majitele hotelu nenarazila a její identita by byla v bezpečí.

„Chodil jsem na univerzitu v Oxfordu,“ svěřil se jí. „Internátní škola Quilton House ve Wiltshiru. Znáte ji?“